

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Tdo/6/2013
Identifikačné číslo spisu:	7612010064
Dátum vydania rozhodnutia:	13.03.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Pavol Toman
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:7612010064.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí konanom dňa 13. marca 2013, v senáte zloženom z predsedu JUDr. Pavla Tomana a sudcov JUDr. Pavla Farkaša a JUDr. Gabriely Šimonovej v trestnej veci proti obvinenému P. A. , pre zločin ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Tr. zák. a iné, o dovolaní obvineného P. A. proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach zo dňa 17. septembra 2012 sp.zn. 8 To 62/2012, rozhodol

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c/ Tr.por. dovolanie obvineného P. A. sa o d m i e t a .

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Spišská Nová Ves zo dňa 11. apríla 2012, sp. zn. 1 T 9/2012, bol obvinený P. A. uznaný za vinného zo spáchania zločinu ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Tr. zák. a prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Tr. zák., na tom skutkovom základe, že:

dňa 6. mája 2011 okolo 9.00 hod. v obci O., neoprávnene vošiel na pozemok poškodeného P. U., nar. XX.X.XXXX, bytom O. č. XXX, kde neuposlúchol jeho výzvu, aby pozemok opustil a bezdôvodne ostrou časťou motyky udrel poškodeného po vonkajšej časti ľavého predlaktia, ktorému spôsobil otvorenú zlomeninu ľavej vretennej kosti s posunom úlomkov s dobou liečenia v trvaní 13 týždňov.

Za to bol obvinenému P. A. uložený súdom prvého stupňa podľa § 155 odsek 1 Tr. zák. s použitím § 41 ods. 1 Tr. zák., § 38 ods. 2 Tr. zák., § 36 písm. j/ Tr. zák., § 37 písm. h/ Tr. zák., § 39 ods. 1, ods. 3 písm. e/ Tr. zák. úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 12 mesiacov.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a/ a § 50 ods. 1 Tr. zák. súd obvinenému výkon trestu odňatia slobody podmienčne odložil a učil skúšobnú dobu v trvaní 24 mesiacov.

Podľa § 288 ods. 1 Tr. por. súd odkázal poškodeného P. U. s nárokom na náhradu škody na občianske súdne konanie.

Proti odsudzujúcemu rozsudku okresného súdu podal odvolanie obvinený P. A.. Krajský súd v

Košiciach na základe podaného odvolania rozhodol dňa 17. septembra 2012 uznesením, sp. zn. 8 To 62/2012, ktorým podľa § 319 Tr. por. odvolanie obžalovaného zamietol, pretože nebolo dôvodné.

Proti uzneseniu Krajského súdu Košice zo dňa 17. septembra 2012, sp. zn. 8 To 62/2012, podal obvinený dňa 18. decembra 2012 prostredníctvom svojho obhajcu dovolanie, ktoré odôvodnil tým, že uznesením odvolacieho súdu došlo k porušeniu zákona, pretože po dôslednom preskúmaní veci mal súd obžalovaného spod obžaloby oslobodiť.

V písomných dôvodoch dovolania je podľa názoru obhajoby, rozhodnutie založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku, v dôsledku čoho bol uznesením Krajského súdu Košice nesprávne právne vyhodnotený zistený skutkový stav veci, ako aj v konaní, ktoré mu predchádzalo, a to v neprospech obvineného P. A.. Napadnutému uzneseniu, sa okrem iného, vytýka nesprávnosť vo výroku o zamietnutí odvolania obvineného, pričom krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia konštatuje a zvyrazňuje „ustálenú súdnu prax z platnej judikatúry, z ktorej bez akýchkoľvek pochybností vyplýva záver, že je ústavným právom každého občana brániť svoju fyzickú integritu, osobnú slobodu i majetok a každý občan má právo výberu, či použije obranu alebo sa vyhne útoku alebo sa rozhodne brániť, lebo nikto nie je povinný ustupovať pred neoprávneným útokom na záujmy chránené trestným zákonom.“ Dovolateľ v tejto súvislosti kladie otázku, v čom spočíva útok na záujem chránený trestným zákonom a o ktorý záujem chránený trestným zákonom ide?

Dovolateľ v dovolaní obsiahlo hodnotil dôkazy s tým, že hoci v danom prípade existovali dva znalecké posudky, rozsiahle výpovede obžalovaného, poškodeného, iných svedkov, ako aj znalcov a vyšetrovateľa, bol vykonaný vyšetrovací experiment, súd prvého stupňa sa s výsledkami dokazovania vysporiadal prinajmenšom nedôsledne.

V neposlednom rade dovolateľ citoval zákonné znaky nutnej obrany a krajnej núdze s tým, že z vykonaného dokazovania nie je v žiadnom prípade možné vyvodiť, že je celkom bez akýchkoľvek pochybností preukázané, že skutok spáchal obvinený. V danom prípade bolo potrebné, podľa názoru dovolateľa, použiť zásadu „in dubio pro reo“, keďže je celkom evidentné, že sú minimálne pochybnosti o spáchaní skutku obvineným.

Najvyšší súd, ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.), predovšetkým skúmal, či má podané dovolanie všetky obsahové a formálne náležitosti, či je prípustné a či bolo podané oprávnenou osobou a pritom dospel k nasledujúcim záverom:

Podľa § 368 ods. 1 Tr. por. dovolaním možno napadnúť len právoplatné rozhodnutie súdu, ktorým bola vec právoplatne skončená. V posudzovanom prípade je napadnutým rozhodnutím uznesenie Krajského súdu v Košiciach ako súdu odvolacieho. Proti takémuto druhu rozhodnutia je dovolanie prípustné. Dovolanie bolo podané obvineným prostredníctvom obhajcu, bolo preto podané osobou oprávnenou podľa § 369 ods. 2 písm. b/ Tr. por. a § 373 Tr. por. Dovolanie bolo podané na Okresnom súde Spišská Nová Ves, t.j. v mieste uvedenom v ustanovení § 370 Tr. por.

V dovolaní musí byť ďalej uvedené, z akých dôvodov je rozhodnutie napádané tak, aby bolo zrejmé, v ktorej časti sa rozhodnutie napáda a aké chyby sa vytýkajú rozhodnutiu alebo konaniu, ktoré rozhodnutiu predchádzalo. Obvinený poukazuje na dôvody uvedené v § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. Keďže v danom prípade je, podľa názoru obhajoby, naplnený zákonný dôvod na podanie dovolania v zmysle § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., obvinený P. A. iada, aby dovolací súd vyslovil rozsudkom, že uznesením Krajského súdu Košice bol porušený zákon v ustanovení § 319 Tr. por. a v konaní, ktoré mu predchádzalo, v ustanovení § 352 ods. 1 Tr. zák. a to v jeho neprospech. Preto navrhuje, aby napadnuté rozhodnutie Krajského súdu Košice zo dňa 17. septembra 2012, sp. zn. 8 To 62/2012, ako aj rozsudok Okresného súdu Spišská Nová Ves zo dňa 11. apríla 2012, sp. zn. 1 T 9/2012, zrušil najvyšší súd vo všetkých jeho výrokoch a prikázal súdu prvého stupňa, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí podľa § 381 Tr. por. zistil, že dovolanie podané obvineným P. A. nie je dôvodné.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. teda, že rozhodnutie súdu je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku odôvodnil obvinený tým, že v prípravnom a v súdnom konaní nebolo preukázané, že skutok sa stal a teda, stále existujú dôvodné pochybnosti o tom, či sa skutok vôbec stal. Označenie dôkazov v odôvodnení rozsudku súdu prvého stupňa nepovažuje obhajoba za korektné, keďže v ňom absentujú tvrdenia svedkov, ktoré svedčia v prospech obvineného a naopak, sú v ňom uvedené takmer výlučne iba tvrdenia v neprospech obvineného. Súd má pritom skúmať a vyhodnocovať dôkazy ako v prospech, tak aj v neprospech obvineného, čo sa v danom prípade, podľa názoru obhajoby, nestalo. Rozsudku súdu prvého stupňa sa ďalej vytýka, že v písomnom odôvodnení absentuje nielen označenie kľúčových skutočností svedčiacich v prospech obvineného, ale najmä odôvodnenie, ako sa súd vysporiadal s dôkazmi svedčiacimi v prospech obvineného, čo činí rozsudok nepreskúmateľným.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací, konštatuje, že v dovolaní obvinený v podstate poukazuje na výsledky a obsah dokazovania, na jednotlivé vykonané dôkazné prostriedky a obsah dôkazov, pričom polemizuje so závermi súdov, ktoré ho uznali vinným za spáchaný trestný čin. Dôvody, ktoré uvádza obvinený v podanom dovolaní sú zhodné s jeho odvolacími dôvodmi a najvyšší súd jednoznačne konštatuje, že týmito dôvodmi sa zaoberal, okrem okresného súdu, aj odvolací krajský súd, a preto v podrobnostiach na ne len poukazuje.

Najvyšší súd sa pri svojom rozhodnutí plne stotožnil s názorom tak okresného ako i krajského súdu uvedeného v písomnom vyhotovení oboch rozhodnutí. K námietke obvineného že z odôvodnení rozhodnutí nevyplýva, akými úvahami sa súdy spravovali pri hodnotení všetkých dôkazov, je nutné uviesť, že odvolací Krajský súd v Košiciach, prevzal závery okresného súdu, ktoré sú vyčerpávajúce. Dovolací Najvyšší súd Slovenskej republiky len dodáva, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní. V tejto súvislosti dovolací súd poukazuje na to, že v dvojinstančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu, a preto je nadbytočné, aby odvolací súd opakoval vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu prvého stupňa.

Dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok nie je prostriedkom určeným na revíziu skutkových zistení, ktoré urobili súdy prvého a druhého stupňa. Predmetom dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. potom môže byť už len nesprávne právne posúdenie takto ustáleného skutku v skutkovej vete rozhodnutia ustálenej súdmi prvého a druhého stupňa, ale nikdy samotné skutkové zistenie, ktoré sú jej obsahom a ktoré nie je možné akokoľvek dopĺňať a meniť.

Proces dokazovania (a to nielen z hľadiska hodnotenia obsahu jednotlivých dôkazov, ale aj z hľadiska rozsahu dokazovania) je ovládaný zásadou voľného hodnotenia, kedy po vykonaní logických úsudkov v kontexte všetkých vo veci vykonaných dôkazov dochádza k vydaniu meritórneho rozhodnutia. Zákon pritom neurčuje a ani nemôže určiť konkrétne pravidlá, podľa ktorých by sa malo vychádzať v konkrétnom prípade pri určení rozsahu dokazovania alebo pri hodnotení obsahu dôkazov, prípadne ich vzájomnej súvislosti. Jediným všeobecným pravidlom určujúcim rozsah dokazovania je zásada vyjadrená v ustanovení § 2 ods. 10 Tr. por., podľa ktorej orgány postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci a to v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie.

Zásada voľného hodnotenia dôkazov, vybudovaná na vnútornom presvedčení orgánov činných v trestnom konaní znamená teda myšlienkovú činnosť, ktorá vytvára pre súd možnosť dostatočného priestoru v rámci vlastnej úvahy k tomu, aby sám určil rozsah dokazovania a vykonal prípadnú selekciu navrhovaných dôkazov procesnými stranami v obsahovom kontexte významu navrhovaných dôkazov niektorou z procesných strán v porovnaní s množstvom, kvalitou a závažnosťou tých dôkazov, ktoré už

boli vo veci vykonané.

Obsah trestného spisu neposkytuje žiaden podklad o tom, že by vyšetrovateľ v rámci prípravného konania a okresný, resp. krajský súd pri vykonávaní úkonov súdneho konania postupovali v rozpore s príslušnými zákonnými ustanoveniami ako aj, že by vykonali relevantné dôkazy nezákonným spôsobom.

Napokon, obvineným napádaný skutkový stav veci tak, ako ho zistili a ustálili súdy nižšej inštancie, namietané nespáchanie skutku a proklamovaná nevina obvineného, sú dôvody stojace mimo zákonný dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. Z obsahu dovolania totiž vyplýva, že obvinený napáda skutkové zistenia súdov prvého a druhého stupňa. Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací § 377 Tr. por., je viazaný zisteným skutkovým stavom veci tak, ako ho ustálili súdy nižšej inštancie. Podľa citovaného ustanovenia môže byť dovolacím dôvodom len skutočnosť, že rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia, pričom však správnosť a úplnosť zisteného skutku dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným k náprave výslovne uvedených procesných a hmotnoprávnych väd, ale nie je určené na revíziu skutkových zistení ustálených súdmi prvého stupňa, ani k preskúmvaniu nimi vykonaného dokazovania. Dovolanie má byť len skutočne výnimočným prielomom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Ťažisko dokazovania je totiž v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať a korigovať len súd odvolací (§ 322 ods. 3, § 326 ods. 5 Tr. por.). Dovolací súd nie je všeobecnou treťou inštanciou zameranou na preskúmvanie všetkých rozhodnutí súdov druhého stupňa a samotnú správnosť a úplnosť skutkových zistení nemôže posudzovať už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy, bez toho, aby ich mohol podľa zásad ústnosti a bezprostrednosti v konaní o dovolaní sám vykonávať. Na objasnenie potrebných okolností prípadne potrebných na rozhodnutie o dovolaní môže vykonať dovolací súd len potrebné vyšetrovanie v obmedzenom rozsahu podľa § 379 ods. 2 Tr. por. Preto možnosti podania dovolania musia byť obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia opravná inštancia.

Dovolací súd je preto viazaný zistením skutkového stavu veci, ako ho zistil a ustálil okresný súd, s ktorého závermi sa stotožnil aj krajský súd. V predmetnej trestnej veci to znamená, že pre dovolací súd je rozhodujúce zistenie, podľa ktorého obvinený P. A. spáchal skutok tak, ako je uvedené v rozsudku okresného súdu.

Na základe vyššie uvedeného možno zhrnúť, že dovolaním nie je možné primárne napádať skutkové okolnosti prípadu a na základe toho vyvodzovať nesprávnu kvalifikáciu skutku. Zákon v ustanovení § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. pripúšťa možnosť podania dovolania len v prípade, kedy na základe správne a úplne zisteného skutkového stavu veci bolo použité nesprávne právne posúdenie skutku alebo z dôvodu, že rozhodnutie bolo založené na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia. Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. teda nie je daný.

Z uvedeného je zrejmé, že v rozsahu námietok obvineného, nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por., preto Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie obvineného P. A. na neverejnom zasadnutí odmietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.